

A photograph of a person's arm and hand resting on a wooden desk. A laptop keyboard is visible in the upper left corner, and a cup of coffee on a saucer is in the lower right corner. The person is wearing a red and blue striped sweater and a blue long-sleeved shirt. The text is overlaid on the image.

DANIEL GLATTAUER

Dobrý proti
severáku

Každá
sedmá vlna

HOST

Jeden z nejpůsobivějších dialogů o lásce,
jaké můžeme v současné literatuře najít.

DER SPIEGEL

Daniel Glattauer

Gut gegen Nordwind

Copyright © Deuticke im Paul Zsolnay Verlag

Wien 2006

Alle sieben Wellen

Copyright © Deuticke im Paul Zsolnay Verlag

Wien 2009

Translation © Iva Kratochvílová, 2010, 2012

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3123-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-3185-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3186-8 (MobiPocket)

Dobrý proti
severáku

KAPITOLA PRVNÍ

15. ledna

Předmět: Zrušení objednávky

Chtěla bych zrušit svoje předplatné. Půjde to prosím touto cestou?

S pozdravem E. Rothnerová

O 18 dní později

Předmět: Zrušení objednávky

Chci zrušit předplatné. Je to možné po mailu? Prosím o stručnou odpověď.

S pozdravem E. Rothnerová

O 33 dní později

Předmět: Zrušení objednávky

Vážené dámy a vážení pánové z vydavatelství časopisu Like, jestliže Vaše vytrvalé ignorování mých pokusů zrušit předplatné má za cíl prodej dalších čísel Vašeho produktu, jehož úroveň bohužel neustále klesá, musím Vám s politováním sdělit, že už nic platit nebudu!

S pozdravem E. Rothnerová

O 8 minut později

Odp:

To je omyl. Já jsem soukromá osoba. Mám adresu texty@leike.com. Vy chcete texty@like.com. Jste už třetí,

kdo u mě ruší předplatné. Ten plátek se musel pořádně zhoršit.

O 5 minut později

Re:

Aha, promiňte! A děkuju za vysvětlení. Zdravím. E. R.

O 9 měsíců později

Bez předmětu

Veselé Vánoce a úspěšný nový rok přeje

Emmi Rothnerová

O 2 minuty později

Odp:

Milá Emmi Rothnerová, známe se sice ještě míň než nijak, ale přesto Vám děkuji za srdečný a nesmírně originální hromadný mail! Abyste věděla: zbožňuji skupinové maily pro skupinu, ke které sám nepatřím.

Zdraví Leike

O 18 minut později

Re:

Omlouvám se za písemné obtěžování, pane Zdraví Leike. Omylem jste se dostal do adresáře mých zákazníků, když jsem před několika měsíci chtěla zrušit předplatné a nechtěně jsem se překlepla na Vaši mailovou adresu. Okamžitě Vás vymažu.

PS: Pokud Vás napadá nějaká originálnější formulace, jak někomu popřát „Veselé Vánoce a úspěšný nový rok“, klidně mi ji napište. Prozatím: Veselé Vánoce a úspěšný nový rok!

E. Rothnerová

O 2 minuty později

Odp:

Přeji Vám příjemné svátky a těším se i za Vás na nadcházející rok, který bude patřit k Vaším osmdesáti nejlepším. A pokud byste si snad předplatila nějaký ten špatný den, klidně můžete objednávku — omylem — zrušit u mne.

Leo Leike

O 2 minuty později

Re:

Zírám!

Ahoj, E. R.

O 38 dní později

Předmět: Už ani euro!

Vážené vedení vydavatelství Like, rozloučila jsem se s Vaším magazínem třikrát písemně a dvakrát telefonicky (s nějakou paní Hahnovou). Pokud mi i přesto časopis dál posíláte, považuji to za Vaše soukromé potěšení. Složenku na 168 eur, kterou jsem právě obdržela, si ráda nechám jako suvenýr, abych si na Like vzpomněla i poté, co konečně přestanu dostávat další vydání. Nečekejte ale, že bych Vám ještě zaplatila jediné euro.

E. Rothnerová

O 2 hodiny později

Odp:

Milá paní Rothnerová, děláte to schválně? Nebo jste si předplatila ty špatné dny?

Zdraví Leo Leike

O 15 minut později

Re:

Milý pane Leike, už je mi to vážně hrozně trapné. Trpím bohužel chronickou poruchou „ei“, nebo spíš poruchou „e před i“. Když píšu rychle a má následovat „i“, vklouzne mi před ně vždycky „e“. Je to tím, že špičky mých prostředníčků proti sobě na klávesnici bojují. Levá chce být vždycky rychlejší než pravá. Jsem totiž původně levák, kterého ve škole přecvičili na pravorukost. Levička mi to dodnes neodpustila. Pokaždé tam špičkou prostředníčku nastrčí éčko, než pravá stihne napsat íčko. Promiňte mi to obtěžování, už k tomu (doufám) nedojde.

Hezký večer přeje E. Rothnerová

O 4 minuty později

Odp:

Milá paní Rothnerová, můžu Vám položit otázku? A hned ještě druhou: Kolik času jste potřebovala na e-mail s vysvětlením své poruchy „ei“?

Nashle. Leo Leike

O 3 minuty později

Re:

Dvě otázky na oplátku: Kolik myslíte? A proč se ptáte?

O 8 minut později

Odp:

Odhaduji, že jste nepotřebovala víc než dvacet vteřin. V tom případě Vám gratuluji: na tak krátkou dobu se Vám podařilo bezvadné sdělení. Pobavilo mě. A to dnes večer už nejspíš nic a nikdo jiný neudělá. Na Vaši druhou

otázku, proč se ptám: v současnosti se pracovně zabývám mj. jazykem e-mailů. A ještě jedna moje otázka: Nebylo to víc než dvacet vteřin, mám pravdu?

O 3 minuty později

Re:

Aha, tak Vy se pracovně zabýváte e-maily. To zní zajímavě, jenže já si teď připadám trochu jako pokusný králík. Ale to je jedno. Máte svou webovou stránku? Jestli ne, nechcete nějakou? A jestli ano, nechcete hezčí??? Já se totiž pracovně zabývám webovými stránkami. (Až sem jsem potřebovala přesně deset vteřin, stopla jsem si to, ale to je pracovní „hovor“, to jde vždycky šup šup.)

U mého banálního mailu o poruše „e před i“ jste se ale bohužel pořádně spletl. Ukradl mi určitě dobré tři minuty života. No jo, kdo ví, k čemu byl dobrý? Teď by mě ale přece jenom něco zajímalo: proč jste předpokládal, že jsem na ten svůj mail o „e před i“ potřebovala jenom dvacet vteřin? A ještě něco mě zajímá, než Vám dám definitivně a napořád pokoj (ledaže by mi z vydavatelství Like poslali zase nějakou složenku). Píšete: „Můžu Vám položit otázku? A hned ještě druhou: Kolik času jste... atd...? V této souvislosti mám dvě otázky. Zaprvé: Kolik času jste potřeboval na tenhle vtíp? Zadruhé: Je tohle Váš způsob humoru?

O hodinu a půl později

Odp:

Milá neznámá paní Rothnerová, odpovím Vám zítra. Teď vypínám počítač. Dobrý večer, dobrou noc, podle toho, kdy to budete číst. Leo Leike

O 4 dny později

Předmět: Nezodpovězené otázky

Milá paní Rothnerová, promiňte, že se ozývám až teď, mám trochu honičku. Chtěla jste vědět, proč jsem se nesprávně domníval, že jste pro své argumenty o poruše „ei“ nepotřebovala víc než 20 vteřin. Vaše maily totiž působí jako „vychrlené“, jestli si smím dovolit takové hodnocení. Přísahal bych, že mluvíte i píšete rychle, že jste čiperná osoba, které všední dny nikdy neubíhají dostatečně rychle. Když čtu Vaše maily, nemohu v nich najít žádné pauzy. Jejich tón i tempo mi připadá pádící, bezdeché, energické, svižné, dokonce snad i trochu rozčilené. Tak jako Vy nepíší lidé s nízkým tlakem. Připadá mi, že Vaše spontánní myšlenky proudí do textu bez brzdění. A přitom se vyznačujete jazykovou jistotou, obratným, silně pointovaným zacházením se slovy. Jestliže však prohlašujete, že jste na svůj mail potřebovala víc než tři minuty, pak jsem si o Vás nejspíš udělal falešný obrázek. Ptala jste se na můj smysl pro humor. To je bohužel smutná kapitola. Aby člověk mohl být humorný, musí vykazovat alespoň náznak vtipu. Upřímně řečeno: momentálně u sebe nic takového nenacházím, cítím se absolutně bez vtipu. Když se ohlížím na uplynulé dny a týdny, všechen smích mě přejde. Ale to je moje osobní historie a tady nemá co dělat. V každém případě Vám děkuji za Vaše osvěžující vyjádření. Bylo mi velkým potěšením bavit se s Vámi. Myslím, že všechny otázky jsme si už zodpověděli. Kdybyste zase někdy náhodou zabloudila na moji adresu, budu rád. Jenom Vás prosím: zrušte už konečně to předplatné Like, už mě to štve. Nebo to mám udělat já? Srdečně Leo Leike

O 40 minut později

Re:

Milý pane Leike, k něčemu se Vám přiznám: na svůj e-mail o „e před i“ jsem opravdu nepotřebovala víc než dvacet vteřin. Jenom mě našťvalo, jak jste mě odhadl, že maily jen tak zběžně nahazuju. Máte sice pravdu, ale nemáte právo vědět to už dopředu. Tak dobře: i když (ted') nemáte smysl pro humor, zjevně se dost dobře vyznáte v mailech. Zaimponovalo mi, jak jste mě spontánně odhadl! Jste profesor němčiny?

Srdečně Emmi Čiperná-Rothnerová

O 18 dnů později

Předmět: Pozdrav

Zdravím, pane Leike, chtěla jsem Vám jen říct, že mi už neposílají žádná další čísla Like. Přimluvil jste se? Taky jste se ostatně mohl někdy ozvat. Pořád ještě například nevím, jestli jste profesor. Google Vás každopádně nezná nebo Vás umí dobře schovat. A co Váš smysl pro humor, je to už lepší? Vždyť je masopust. Teď nemáte prakticky žádnou konkurenci.

Srdečně Emmi Rothnerová

O 2 hodiny později

Odp:

Milá paní Rothnerová, to je hezké, že mi píšete, už jste mi chyběla. Už jsem si málem sám předplatil Like. (Pozor, klíčící humor!) Vy jste mě opravdu hledala na Googlu? To mi připadá velmi lichotivé. To, že bych pro Vás mohl být „profesor“, se mi upřímně řečeno už tolik nelíbí. Považujete mě za starého pařeza, co? Škrobeného, pedantského vševěda. No, nebudu se křečovitě snažit

dokazovat Vám opak, to by bylo trapné. Možná teď prostě píšu starěji, než jsem. A mám podezření, že Vy zase píšete mlaději, než jste. Jsem totiž expert na komunikaci a asistent psycholingvistiky na univerzitě. Zrovna pracujeme na studii o vlivu e-mailu na naše jazykové chování a — to je ta ještě mnohem zajímavější část — o e-mailu jako prostředku pro přenos emocí. Proto mám trochu sklony k odborné hantýrce, budu si na to ale dávat pozor, to Vám slibuji.

Tak si ještě hezky užijte masopustních slavností! Jak Vás tak odhaduji, pořídila jste si určitě pořádnou zásobu umělých nosů a frkaček. :-)

Srdečně Leo Leike

O 40 minut později

Re:

Milý pane psycholinguista, teď projednou otestuju já Vás: Co myslíte, která z vět, jež jsem od Vás zrovna dostala, byla pro mě nejzajímavější? Tak zajímavá, že bych Vám k ní chtěla okamžitě položit otázku (kdybych Vás nechtěla ještě předtím otestovat)?

A ještě jeden tip pro Váš humor: Vaši větu „Málem jsem si už sám předplatil Like“ jsem brala jako dost nadějnou! Tou přidanou poznámkou „(Pozor, klíčící humor)“ jste ale bohužel zase všechno zkazil. Příště vynechat! A také ta věc s umělými nosy a frkačkami mi přišla žertovná. Zjevně máme stejný nesmysl pro humor. Můžete mi ale klidně věřit, že poznám ironii, a toho smajlíka vynechte! Moc Vás zdravím, povídá se mi s Vámi fakt dobře.

Emmi Rothnerová

O 10 minut později

Odp:

Milá Emmi Rothnerová, děkuji za Vaše humorné tipy. Nakonec ze mě ještě uděláte vtipálka. A ještě víc Vám děkuji za test! Dává mi možnost ukázat Vám, že přece jenom (ještě) nejsem typ „starý samolibý profesor“. Kdybych byl, musel bych si říct: nejzajímavější věta pro Vás musela být „Zrovna pracujeme na studii... o e-mailu jako prostředku pro přenos emocí“. Takhle mám ale jistotu. Nejvíc Vás zaujalo: „A mám podezření, že Vy píšete mlaději, než jste.“ Z toho pro Vás nutně vyplývá otázka: Podle čeho si myslí, že to pozná? A dál: Za jak starou mě vlastně považuje? Mám pravdu?

O 8 minut později

Re:

Leo Leike, Vy jste ďábel!!! A teď si sesumírujte sakra dobré argumenty, abyste mi vysvětlil, proč bych měla být starší, než jak píšu. Nebo ještě přesněji: Jak staře píšu? Kolik mi je? Proč? — Až tyhle úkoly vyřešíte, prozradte mi, jakou mám velikost bot.

Srdečně Emmi

Je to s Vámi vážně zábava.

O 45 minut později

Odp:

Píšete tak na třicet. Ale je Vám kolem čtyřiceti, řekněme 42. Podle čeho si myslím, že to poznám? — Třicítky nechtou pravidelně Like. Průměrný věk abonentek Like je kolem padesáti. Vy jste ale mladší, protože se pracovně zabýváte webovými stránkami, tak to by Vám zase mohlo být nějakých 30 nebo dokonce méně. Třicítka ale nepošle

zákazníkům hromadný mail, aby jim popřála „Veselé Vánoce a úspěšný nový rok“. A konečně: jmenujete se Emmi, tedy Emma. Znáám tři Emmy, všechny mají přes čtyřicet. Ve třiceti se nikdo Emma nejmenuje. Emma by mohla mít zase pod dvacet, ale pod dvacet Vám není, to byste používala slova jako „hustý“, „epesní“, „cool“, „respekt“, „v poho“ a podobně. Kromě toho byste nepoužívala háčky a čárky a nepsala v celých větách. A vůbec byste měla na práci něco zajímavějšího než se bavit s nějakým profesorem, který nemá smysl pro humor, a při tom být zvědavá, za jak mladou nebo starou Vás považuje. A ještě něco k „Emmi“: Když se někdo jmenuje Emma a píše mlaději, než je, například proto, že si sám připadá podstatně mladší, neříká si Emma, ale Emmi. Závěr, milá Emmi Rothnerová: Píšete jako třicítka, je vám 42. Že? Nosíte boty velikosti 36. Jste malá, drobná a čiperná, máte krátké tmavé vlasy. A když mluvíte, děláte to překotně. Že?

Dobrý večer!

Leo Leike

Další den

Předmět: ???

Milá paní Rothnerová, urazila jste se? Podívejte, já Vás přece neznám. Jak mám vědět, kolik Vám je? Třeba je Vám 20 nebo 60. Třeba máte metr devadesát a vážíte sto kilo. Třeba nosíte boty šestačtyřicítky — a proto máte jenom troje, ušité na míru. Abyste si mohla pořídit čtvrtý pár, musela jste vypovědět předplatné Like a udržovat své zákazníky v dobré náladě vánoční gratulací. Prosim Vás, nezlobte se. Mne to hádání bavilo, vidím v duchu Váš přízračný obraz a snažil jsem se Vám ho sdělit

s přehnanou přesností. Opravdu jsem nechtěl, abyste se cítila dotčená.

Srdečně zdraví Leo Leike

O 2 hodiny později

Re:

Milý „profesore“, miluju Váš humor, liší se jen o půltón od chronické vážnosti, a zní proto obzvlášť praštěně!! Ozvu se zítra. Už se těším! Emmi

O 7 minut později

Odp:

Děkuji! Teď můžu jít s klidem spát.

Leo

Další den

Předmět: Dotčená

Milý Leo, „Leikeho“ vynechávám. Můžete za to zapomenout na Rothnerovou. Vaše včerejší maily jsem si ohromně vychutnala, četla jsem je několikrát. Chtěla bych vám složit poklonu. Připadá mi napínavé, jak se umíte zabývat člověkem, kterého vůbec neznáte, kterého jste nikdy neviděl a pravděpodobně nikdy neuvidíte, od kterého nemáte co očekávat, nevíte ani, jestli vám někdy vrátí něco adekvátního. To je u mužského hrozně netypické a já to na vás oceňuju. To jsem vám chtěla říct napřed. Tak, a teď několik bodů:

1) Máte pořádně rozjetou neurózu z hromadných vánočních mailů! Kdepak jste si ji uhnal? Zjevně vás smrtelně urážejí „Veselé Vánoce a úspěšný nový rok“. Dobrá, slibuju vám, že to už nikdy, nikdy neřeknu! Přejde mi mimochodem úžasné, že byste z „Veselé Vánoce

a úspěšný nový rok“ chtěl usuzovat na věk. Kdybych řekla „Veselé Vánoce a šťastný nový rok“, byla bych hned o deset let mladší?

2) Je mi líto, milý Leo Psycholinguista, ale že žena nemůže být mladší než 20 let, když nepoužívá „cool“, hustý“ a „v poho“, to už mi připadá vážně trochu profesorské a odtržené od reality. Ne že bych tady bojovala o to, abyste si myslel, že je mi míň než 20. Ale opravdu se to dá takhle poznat?

3) Tak vy teda říkáte, že píšu jako třicítka. Jenže třicítky nečtou Like, říkáte. K tomu vám ale ráda vysvětlím, že jsem časopis Like předplatila své matce. Co vy na to? Jsem teda konečně mladší, než jak píšu?

4) S touhle zásadní otázkou vás ale musím nechat samotného. Mám teď bohužel něco na práci. (Firemní školení? Taneční hodiny? Nehtové studio? Čajový dýchánek? Klidně si můžete vybrat.)

Hezký den, Leo!

Emmi

O 3 minuty později

Re:

Jo, a Leo, prozradím vám ještě něco: S velikostí bot jste byl docela dobrý. Nosím 37. (Ale žádné boty mi dávat nemusíte, už mám všechny.)

O 3 dny později

Předmět: Něco chybí

Milý Leo, když mi tři dny nenapíšete, mám z toho dva pocity: 1) Udivuje mě to. 2) Něco mi chybí. Ani jedno z toho není příjemné. Udělejte s tím něco!

Emmi

Další den

Předmět: Konečně odesláno!

Milá Emmi, na svou obranu uvádím: psal jsem vám denně, jenom jsem tyaily neodeslal, naopak, všechny jsem je zase smazal. V našem dialogu jsem totiž došel k choulostivému bodu. Nějaká Emmi s botami velikosti 37 mě totiž pomaloučku začíná zajímat víc, než by odpovídalo rámci, v jakém se s ní prozatím bavím.

A když ta jistá Emmi s botami velikosti 37 od začátku prohlašuje, že se pravděpodobně nikdy neuvidíme, pak má samozřejmě naprostou pravdu a já s ní souhlasím.

Považuji za velice, velice rozumné, že nepočítáme s žádným setkáním. Nechtěl bych totiž, aby způsob našeho rozhovoru poklesl na úroveň klábosení někde na seznamce nebo v chatroomu.

Tak, a tenhle mail už konečně odešlu, aby ta jistá Emmi s botami velikosti 37 měla ode mě v mailboxu aspoň něco. (Vzrušující ten text moc není, já vím, je to jen zlomek toho, co jsem vám chtěl napsat.)

Srdečně Leo

O 23 minut později

Re:

Aha, takže ten jistý Leo Psycholingvista nechce vědět, jak ta jistá Emmi s botami velikosti 37 vypadá? Leo, to vám nevěřím! Každý muž chce vědět, jak vypadá každá žena, se kterou mluví a při tom neví, jak ta žena vypadá. Protože potom bude vědět, jestli s ní chce mluvit dál, nebo ne.

Nebo snad ne?

Srdečně ta jistá Emmi 37

O 8 minut později

Odp:

Tohle jste napsala pěkně rozčilená, že? Nemusím vědět, jak vypadáte, když mi dáváte takovéhle odpovědi, Emmi. Beztoho Vás v duchu vidím. A na to se ani nemusím zabývat psycholingvistikou.

Leo

O 21 minut později

Re:

Mýlíte se, pane Leo. Psala jsem to docela v klidu. Měl byste mě jednou vidět, když jsem doopravdy zavzdušněná. Vy máte mimochodem tendenci neodpovídat na moje otázky, že? (Jak vlastně vypadáte, když říkáte to vaše „Že?“?) Ale abych se ještě jednou vrátila k vašemu mailovému počínu z dnešního dopoledne, nějak mi to nejde dohromady. Konstatuji:

- 1) Píšete mi maily a neodesíláte je.
- 2) Pomaloučku se o mě začínáte zajímat víc, než by odpovídalo „rámcí naší zábavy“. Co to má znamenat? Není rámcem naší zábavy výhradně vzájemný zájem o tu druhou úplně cizí osobu?
- 3) Připadá vám velice rozumné — ne, dokonce „velice, velice rozumné“ — že se nikdy nepotkáme. Závídím vám vaši vášnivou oddanost rozumu!
- 4) Nechcete žádné chatroomové klábosení. Nýbrž?
O čem si máme povídat, abyste se o mě nezačal pomaloučku zajímat víc, než odpovídá „rámcí“?
- 5) A pro nijak nepravděpodobný případ, že na žádnou z mých právě položených otázek neodpovíte: Řekl jste, že to byl jen zlomek toho, co jste mi chtěl napsat. Klidně mi

napište i ten zbytek. Každá řádka mě potěší! Já vás totiž ráda čtu, Leošku!

Emmi

O 5 minut později

Odp:

Milá Emmi, kdybyste nemohla psát 1), 2), 3), jako byste to ani nebyla vy, že? Zítra víc. Hezký večer.

Leo

Další den

Bez předmětu

Milá Emmi, všimla jste si už, že o sobě absolutně nic nevíme? Vytváříme si navzájem iluzionistické fantómové portréty, virtuální přeludy. Klademe si otázky, jejichž půvab spočívá v tom, že nebudou zodpovězené. Ano, děláme si sport z toho, že u druhého vzbuzujeme zvědavost a dále ji zvětšujeme tím, že ji kategoricky neuspokojujeme. Pokoušíme se číst mezi řádky, mezi slovy, brzy snad už i mezi písmeny. Křečovitě se snažíme jeden druhého odhadnout. A současně pečlivě pamatujeme na to, abychom hlavně neprozradili nic podstatného o sobě samých. Co to je, „nic podstatného“? — Vůbec nic, ještě jsme si vůbec nic neřekli o svém životě, o svých všedních dnech, o tom, co by pro jednoho z nás mohlo být důležité.

Komunikujeme ve vzduchoprázdnu. Způsobně jsme přiznali, jakou práci vykonáváme. Vy byste mi teoreticky mohla vytvořit krásnou webovou stránku, já vám za to prakticky sestavuji (špatné) jazykové psychogramy. To je všechno. Díky mizernému městskému magazínu víme, že žijeme ve stejném velkoměstě. Ale jinak? Nic. Kolem nás

nejsou žádní jiní lidé. Bydlíme nikde. Nemáme žádný věk. Nemáme tváře. Nerozlišujeme den a noc. Nežijeme v čase. Máme jenom své dva monitory, každý tajně a přísně sám pro sebe, a máme společného koníčka: zajímáme se o tu druhou úplně cizí osobu. Výborně!

Pokud jde o mne, a teď se dostávám ke svému přiznání, milá Emmi, zajímám se o vás šíleně! Nevím sice proč, ale vím, že to má nějakou výraznou pohnutku. Vím ale také, jak je tento zájem absurdní. Nikdy by nepřežil naše setkání a je jedno, jak vypadáte, kolik vám je, kolik svého e-mailového šarmu byste si na případné setkání vzala s sebou a kolik z vašeho psaného slovního vtipu vězí i ve vašich hlasívkách, ve vašich očích, v koutcích vašich úst a křídlech vašeho nosu. Mám podezření, že tento „šílený zájem“ žije jen a pouze z mailové schránky. Každý pokus dostat ho odtud by nejspíš bídne ztroskotál.

A teď, Emmičko, moje klíčová otázka: pořád ještě chcete, abych vám psal maily? (Tentokrát by jednoznačná odpověď byla velice vítaná.)

Moc, moc pozdravů. Leo

O 21 minut později

Re:

Milý Leo, to toho ale najednou bylo! Musíte mít spoustu volného času. Nebo to považujete za práci? Berete za to náhradu za ušlý čas? Můžete si to odečíst z daní? Vím, jsem hubatá. Ale jenom písemně. A jenom když jsem nejistá. Leo, jsem z vás nejistá. Jisté je jenom jedno: ano, chci, abyste mi psal další maily, jestli vám to nevadí. Jestli tohle ještě nebylo dost jasné, zkusím to ještě jednou: ANO, CHCI!!!!!! E-MAILY OD LEA! E-MAILY OD LEA! E-MAILY OD LEA. PROSÍM! JSEM ZÁVISLÁ NA E-MAILECH OD LEA!

A teď mi musíte prozradit, proč k tomu, abyste se o mě zajímal, sice nemáte žádný důvod, ale zato máte „výraznou pohnutku“. Nerozumím tomu sice, ale zní to zajímavě. Moc, moc pozdravů a ještě jednou moc navrch. Emmi (PS: Ten váš poslední mail byl třída! Absolutně bez humoru, ale fakt třída!)

Přesprší den

Předmět: Veselé Vánoce

Víte co, Emmičko? Poruším naše zvyklosti a řeknu vám dnes něco ze svého života. Jmenovala se Marlene. Ještě před třemi měsíci bych napsal: Jmenuje se Marlene. Dnes se jmenovala. Po pěti letech přítomného času bez budoucnosti jsem se konečně vpravil do času minulého. Detailů o našem vztahu vás ušetřím. Nejkrásnější na tom vždycky byly nové začátky. Protože jsme oba tak vášnivě rádi začínali znovu, dělali jsme to co pár měsíců. Vždycky jsme byli „velká láska našeho života“, ale nikdy ne tehdy, když jsme byli spolu, vždycky jenom tehdy, když jsme se zase snažili k sobě vrátit.

No a na podzim se to konečně rozseklo: měla někoho jiného, s kým si uměla představit nejen hádky, ale i to, že s ním vydrží. (Přestože to byl pilot španělských aerolinek, no ale prosím.) Když jsem se to dozvěděl, byl jsem si najednou tak jistý jako nikdy předtím, že Marlene je „ženou mého života“ a že musím udělat všechno pro to, abych ji neztratil navždycky.

Dělal jsem celé týdny všechno a ještě něco navíc. (I tady vás raději ušetřím detailů.) A ona opravdu mně, a tím nám oběma, už skoro dala poslední šanci: Vánoce v Paříži. Chtěl jsem ji tam — Emmi, klidně se mi vysmějte — požádat o ruku, já blbec. Čekala jenom, až ten „Španělák“

přiletí zpátky, aby mu pověděla pravdu o mně a o Paříži, že prý mu to dluží. Já jsem měl stísněné pocity kolem žaludku, hloupost, měl jsem v břiše celý španělský airbus, když jsem si Marlene s tím pilotem jenom představil. To bylo 19. prosince.

Opoledne jsem od ní dostal — ne, dokonce ani telefonát, dostal jsem jenom katastrofální e-mail: „Leo, nejde to, nemůžu, Paříž by byla jenom další lež. Odpusť, prosím!“ Nebo tak něco. (Ne, ne tak něco, ale slovo od slova.) Okamžitě jsem jí odpověděl: „Marlene, chci si Tě vzít! Jsem pevně rozhodnutý. Chci být pořád s Tebou. Už vím, že to umím. Patříme k sobě. Naposled mi důvěřuj. Prosím, promluvíme si o tom v Paříži. Prosím, pojď se mnou do Paříže.“

No a pak jsem čekal na odpověď, hodinu, dvě hodiny, tři hodiny. Mezitím jsem se co dvacet minut bavil s jejím hluchoněmým mailboxem, četl si staré milostné dopisy uložené v počítači, prohlížel si naše společné digitální fotky, vzniklé vesměs na našich nespočetných usmiřovacích cestách. A potom jsem zase jako posedlý civěl na monitor. Na tom krátkém, bezcitném zvuku, když dorazí nová zpráva, na té směšné obálčičce dole na liště závisel můj život s Marlene, tedy z tehdejšího hlediska můj další život vůbec.

Stanovil jsem si lhůtu do 21. hodiny. Pokud se Marlene do té doby neozve, Paříž a tím naše asi poslední šance je pryč. Bylo 20:57. A najednou zazvonění, obálčička (výboj vysokého napětí, infarkt), zpráva. Na pár vteřin zavírám oči, sbírám poslední ubohé zbytky pozitivního myšlení, soustředím se na vytouženou zprávu, na Marlenin souhlas, na Paříž ve dvou, na celý život s ní. Otevřu oči, otevřu

došlou poštu. A čtu, čtu, čtu: „Veselé Vánoce a úspěšný nový rok přeje Emmi Rothnerová.“

Tolik k mé „rozjeté neuróze z hromadných vánočních mailů“.

Hezký večer. Leo

O 2 hodiny později

Re:

Milý Leo, to je obzvlášť dobrá historka. Hlavně ta pointa mě nadchla. Jsem docela hrdá, že jsem hrála takovou osudovou roli. Je vám doufám jasné, že jste mně, „virtuálnímu preludu“, „iluzionistickému fantómovému portrétu“, o sobě právě prozradil něco neobvyklého. To byl opravdu „soukromý život značky Leo Psycholinguista“. Už jsem dnes moc unavená, než abych vám k tomu řekla něco použitelného. Ale zítra ode mě dostanete pořádnou analýzu, když dovolíte. Takovou s body 1) 2) 3) a tak dál. Dobře se vyspěte a mějte rozumné sny. Tedy ne o Marlene, jestli můžu radit.

Emmi

Další den

Předmět: Marlene

Dobré ráno, Leo. Můžu se do vás trochu pustit?

1) Vy jste muž, který se o ženu umí zajímat jenom na začátku a na konci: když ji chce dostat a těsně před tím, než mu definitivně uteče. Ta doba mezi tím — které se také říká soužití — vám připadá nudná nebo namáhavá nebo oboje. Že?

2) Sice jste (tentokrát) jako zázrakem zůstal svobodný, ale abyste z postele své skorobývalky dostal španělského

pilota, klidně byste byl napochodoval k oltáři. To ale svědčí o dost malé úctě k manželskému slibu. Že?

3) Už jste byl jednou ženatý, že?

4) Úplně živě vás vidím, jak si labužnický medíte v sebelítosti, čtete staré milostné dopisy a prohlížíte si staré fotky, místo abyste udělal něco, podle čeho by nějakou ženu vůbec mohlo napadnout, že by se u vás dal objevit nějaký náznak lásky nebo nenápadné touhy po čemsi trvalém.

5) No a vtom do vaší mailové schránky rozhodující o Bytí a Nebytí vpadne MŮJ osudový email. Jako bych v tom nejideálnějším okamžiku konečně vyslovila to, co Marlene musela mít už celé roky na jazyku: LEO, KONEČNÁ, PROTOŽE TO NIKDY NEBYLO ONO! Anebo jinak, vymazleněji, poetičtěji, náladověji: „Veselé Vánoce a úspěšný nový rok přeje Emmi Rothnerová.“

6) A teď, Leošku, uděláte impozantní gesto. Odpovíte Marlene. Pogradulujete jí k jejímu rozhodnutí. Řeknete: MARLENE, MÁŠ PRAVDU, KONEČNÁ, PROTOŽE TO NIKDY NEBYLO ONO! Anebo jinak, vymazleněji, energičtěji, důrazněji: „Milá Emmi Rothnerová, známe se sice ještě míň než nijak, ale přesto Vám děkuji za srdečný a nesmírně originální hromadný mail! Abyste věděla: zbožňuji skupinové maily pro skupinu, ke které sám nepatřím. Zdraví Leike.“ — Jste úžasně dobrý, noblesní, stylový lúزر, Leošku.

7) A teď moje zásadní otázka: Pořád ještě chcete, abych vám psala maily?

Krásné pondělní dopoledne. Emmi

O 2 hodiny později

Odp:

Nazdar Emmi!

Ad 1): Nemůžu za to, že vám připomínám chlapa, který vás zřejmě zklamal — elegantně, jak popisujete v bodě jedna. Nemyslete si laskavě, že mě znáte víc, než mě znát můžete! (Vůbec mě nemůžete znát.)

Ad 2): Pokud jde o můj poslední úlet k manželskému slibu: stejně nemůžu udělat nic víc než si nadávat do totálních idiotů. Ale sarkastická moralistka Emmi s botami velikosti 37 si kvůli záchraně dobré pověsti manželského svazku k tomu ještě přisadí, nejspíš s přimhouřenýma očima a vítězným jásosem.

Ad 3): Je mi líto, ale ještě nikdy jsem ženatý nebyl! A vy? — Několikrát, že?

Ad 4): To je zase ten chlap z bodu jedna, kterého vám připomínám, chlap, který raději čte milostné dopisy dávno neodpovídající realitě, než aby vám dokazoval stálou lásku. Třeba jich ve vašem životě bylo i několik.

Ad 5): Ano, přesně v okamžiku, když došel váš vánoční pozdrav, jsem pochopil, že jsem Marlene ztratil.

Ad 6): Tenkrát jsem vám odpověděl, Emmi, abych nemusel myslet na svoje ztroskotání. A dodnes jsem tuhle debatu s vámi považoval za součást své „protimarléní terapie“.

Ad 7): Ale ano, klidně mi pište! Klidně ze sebe vypište všechnu svou frustraci z mužských. Buďte přesvědčená o své neomylnosti, buďte cynická, škodolibá. Jestli se pak budete cítit líp, splnila moje mailová adresa svůj účel. Jestli ne, tak si (nebo své mamince) prostě znovu dopřejte předplatné „Like“ a odřekněte „Leike“.

Krásné pondělní odpoledne. Leo

O II minut později

Re:

Ó já! Já vás ranila. To jsem nechtěla. Myslela jsem, že to vydržíte. Naložila jsem vám toho moc. Půjdu do sebe.
Dobrou noc. Emmi

PS: K bodu 3: Byla jsem vdaná jenom jednou. — A pořád ještě jsem!